

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, DAN

Simbolul pierdut / Dan Brown ;

trad.: Adriana Bădescu. – București: Editura RAO, 2013

ISBN 978-606-609-393-4

I. Bădescu, Adriana (trad.)

821.111(73)-312.4=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DAN BROWN
The Lost Symbol
Copyright © 2009 by Dan Brown
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ADRIANA BĂDESCU

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-393-4

Pentru Blythe

Mulțumiri

Mulțumirile mele profunde, adresate celor trei prieteni dragi împreună cu care am deosebita plăcere de a lucra: editorul meu, Jason Kaufman, agentul meu, Heide Lange, și consultantul meu, Michael Rudell. De asemenea, aș vrea să-mi exprim imensa recunoștință pentru Editura Doubleday, pentru editorii mei din lumea întreagă și, desigur, pentru cititorii mei.

Romanul acesta nu ar fi putut fi scris fără generosul ajutor primit din partea nenumăratelor persoane care mi-au împărtășit cunoștințele și experiența lor. Tuturor acestora le datorez o profundă apreciere.

A trăi în lume fără a deveni conștient de sensul ei este ca și când
ai rătăci într-o mare bibliotecă fără a atinge nici o carte.

Învățăturile secrete ale tuturor timpurilor

Date

În 1991, un document a fost încuiat în seiful directorului CIA. Documentul se află și astăzi acolo. Textul său criptic face referire la un antic portal și la un loc necunoscut, subteran. Documentul conține și cuvintele: „Este îngropat acolo, undeva“.

Toate organizațiile menționate în acest roman există, inclusiv francmasonii, Colegiul Invizibil, Departamentul pentru Securitate, CSMS și Institutul pentru Științe Noetice.

Toate ritualurile, informațiile științifice, operele de artă și monumentele la care se face referire în roman sunt reale.

Prolog

Casa Templului

20.33

Secretul este să știi cum să mori.

Încă de la începuturile timpului, secretul a fost întotdeauna să știi cum să mori.

Inițiatul de treizeci și patru de ani privi în jos, spre craniul uman pe care îl ținea în palme. Țeasta, aidoma unui bol, era plină cu vin roșu ca sângele.

„Bea, își spuse. Nu ai de ce să te temi.“

Așa cum cerea tradiția, își începuse călătoria în veșmântul ritualic al ereticului medieval dus la eșafod, cu cămașa largă deschisă sus, lăsând să i se vadă pieptul palid, cu pantalonul ridicat până la genunchi pe piciorul stâng și mâneca dreaptă suflecată până la cot. În jurul gâtului îi atârna greu un laț din sfoară – un „cablul de remorcă“, așa cum îl numeau confrății. În seara aceasta însă, la fel ca frații care îl priveau, era înveșmântat aidoma unui maestru.

Toți cei care îl înconjurau purtau veșmintele de gală: șorțuri din piele de oaie, eșarfe și mănuși albe. La gât le atârnavă giuvaierurile ceremoniale ce scânteiau în lumina palidă, asemenea unor ochi fantomatici. Mulți dintre cei prezenți dețineau poziții

de putere în societate, însă inițiatul știa că titlurile lor lumești nu însemnau nimic între zidurile acestea. Aici, toți erau egali, frați jurați, uniți printr-o legătură mistică.

Trecându-și privirile pe deasupra lor, inițiatul se întrebă cine din exterior ar putea crede vreodată că toți acești oameni se reunesc cu adevărat într-un singur loc... și mai cu seamă în *acest* loc. Încăperea avea aerul unui sanctuar din lumea antică.

Adevărul însă era și mai bizar.

„Mă aflu la numai câteva străzi de Casa Albă.“

Colosala construcție situată la numărul 1733 pe Sixteenth Street NW în Washington, D.C., era o copie a unui templu precreștin, templul regelui Mausol, *mausoleul* original... locul în care ești dus după moarte. Afară, la intrarea principală, doi sfînși de câte șaptesprezece tone fiecare străjuiau ușile din bronz. Interiorul era un labirint de încăperi ritualice, săli, galerii închise, biblioteci și chiar un zid gol pe dinăuntru, în care se aflau rămășițele trupești a doi oameni. Inițiatului i se spusese că fiecare încăpere a acestei clădiri adăpostea un secret; el știa însă că nici una nu avea secrete mai mari decât uriașa sală în care îngenunchease el acum, ținând în palme craniul.

Sala Templului.

Încăperea era un cub perfect. Cavernos. Plafonul se afla la uluitoarea înălțime de treizeci de metri, susținut de coloane monolitice din granit verde. O galerie etajată, cu scaune din lemn de nuc rusesc și piele lucrată manual, înconjura încăperea. Zidul vestic era dominat de un tron înalt de zece metri, în fața căruia se afla o orgă mascată. Zidurile erau un veritabil caleidoscop de simboluri străvechi... egiptene, iudaice, astronomice, alchimice și altele, încă necunoscute.

În seara aceasta, Sala Templului era iluminată de lumânări dispuse într-un aranjament precis. Strălucirea lor slabă era intensificată doar de razele palide ale lunii, care pătrundeau prin amplul oculus din plafon și cădeau pe cel mai frapant obiect

din încăpere: un enorm altar cioplit dintr-un bloc de marmură belgiană neagră, lustruită, situat exact în centrul sălii pătrate.

„Secretul este să știi cum să mori“, își aminti inițiatul.

– E timpul, șopti un glas.

Inițiatul își îndreptă privirea spre distinsa siluetă înveșmântată în alb, din fața lui. *Maestrul Adorator Suprem*. Omul, a cărui vârstă bătea spre șaiszeci de ani, era o îndrăgită personalitate a vieții americane, un bărbat robust și extrem de bogat. Părul lui, odinioară negru, căpătase tonuri argintii, iar chipul reflecta un intelect viguros și o viață marcată de putere.

– Depune jurământul, îi spuse Maestrul Adorator, cu o voce moale aidoma fulgilor de zăpadă. Încheie-ți călătoria!

Drumul inițiatului, la fel ca toate aceste călătorii, începuse de la primul grad. În noaptea aceea de demult, într-un ritual asemănător cu cel de azi, Maestrul Adorator îl legase la ochi cu o bandă de catifea, îi apăsase pe pieptul gol un pumnal ceremonial și îl întrebase:

– Declari cu toată seriozitatea, pe onoarea ta, neinfluențat de scopuri mercenare sau altcum injuste, că liber și de bunăvoie te oferi candidat pentru misterele și privilegiile acestei confrerii?

– Declar, mințise inițiatul.

– Atunci, acesta să fie un spin în conștiința ta, îl avertizase maestrul, iar moartea fulgerătoare să te lovească dacă vei trăda vreodată tainele ce îți vor fi împărtășite.

La vremea aceea, inițiatul nu simțise nici o teamă. „Nici odată nu vor ști care e adevăratul meu scop aici.“

În seara asta însă, în Sala Templului domnea un aer aproape palpabil de sinistră solemnitate, iar în minte îi reveniră avertismentele ce-i fuseseră date pe parcursul călătoriei, amenințări cu teribile consecințe care-l vor aștepta dacă va dezvălui cuiva secretele pe cale să le afle: *Gâtul tăiat de la o ureche la alta... limba smulsă din rădăcină... măruntaiele scoase și*

arse... împrăștiate în cele patru zări... inima smulsă și dată jivinelor pădurii...

– Frate, continuă maestrul, așezând o mână pe umărul inițiatului. Rostește jurământul final.

Îmbărbătându-se pentru această ultimă etapă a călătoriei, inițiatul își mișcă ușor trupul muscular și își îndreptă din nou atenția spre craniul din palme. În lumina lumânărilor, vinul rubiniu părea aproape negru. În încăperea se așternuse o tăcere mormântală, iar el simțea asupra-i ochii tuturor, așteptându-l să-și rostească ultimul jurământ și astfel să se alătore elitei lor.

„În seara asta, își spuse el, între zidurile de aici se petrece un lucru care nu s-a mai întâmplat niciodată, în întreaga istorie a confreriei. Nici măcar o dată, de secole.“

Știa că asta va fi scânteia... și că-i va conferi lui puteri incredibile. Energizat, trase aer în piept și rosti cu glas tare aceleași cuvinte pe care nenumărați bărbați le rostiseră înaintea lui, în țări de pe întreg cuprinsul lumii:

– Fie ca acest vin pe care îl beau acum să devină pentru mine otravă mortală... dacă îmi voi încălca vreodată, cu intenție sau cu bună știință, jurământul.

Cuvintele lui reverberară în încăperea cavernoasă.

Apoi se așternu liniștea.

Reprimându-și un tremur al mâinilor, inițiatul duse craniul la gură și simți osul atingându-i buzele. Închise ochii și înclină bolul, sorbind vinul cu înghițituri mari, prelungi. Când înghiți și ultimul strop, lăsă craniul jos.

Pentru o clipă, își simți plămânii încordându-se, iar inima începu să-i bată nebunește. „Dumnezeule, și-au dat seama!“ Apoi, la fel de repede cum apăruse, oribila senzație dispăru.

O căldură plăcută i se răspândi în vene. Inițiatul răsuflă și zâmbi în sine sa în vreme ce-și îndrepta privirea spre ochii cenușii, nebănuitori, ai celui care cu atâta nesocotință îl primise în cele mai secrete rânduri ale confreriei.

„Curând vei pierde tot ce ai mai drag pe lume.“

1

Ascensorul Otis ce urca în pilonul sudic al Turnului Eiffel gema de turiști. Înăuntru, un domn auster, într-un costum bine călcat, privi spre băiețelul de lângă el.

– Ești cam palid, fiule. Ar fi trebuit să rămâi jos.

– N-am nimic... răspuse copilul, străduindu-se să-și controleze anxietatea. Cobor la etajul următor.

„Nu pot să respir.“

Bărbatul se aplecă spre el.

– Credeam că ai trecut deja peste problema asta, spuse și îi mângâie afectuos obrazul.

Băiatului îi era rușine să-și dezamăgească tatăl, dar abia mai putea auzi prin vuietul care-i răsună în urechi. „Nu pot să respir! Trebuie să ies din cutia asta!“

Liftiera vorbea ceva liniștitor, despre pistoanele articulate și structura din metal a liftului. Departe, sub ei, străzile Parisului se întindeau în toate direcțiile.

„Aproape am ajuns, își spuse copilul și întinse gâtul pentru a vedea mai bine platforma de debarcare. Mai rezistă puțin!“

Pe măsură ce ascensorul urca abrupt spre ultimul etaj, puțul începea să se îngusteze, pereții săi masivi strângându-se și formând un tunel strâmt, vertical.

– Tată, nu cred că...

Deodată, un pâraie răsună undeva deasupra lui. Cabina tresălta, înclinându-se pe o parte. Cabluri uzate începură să

zvâcnească în jurul liftului, zbătându-se aidoma unor șerpi. Băiatul întinse mâna după tatăl lui.

– Tată!

Ochii lor se întâlniră preț de o clipă terifiantă.

Apoi podeaua se prăbuși sub ei.

Robert Langdon tresări în scaunul de piele, trezindu-se brusc din visul său semiconștient. Ședea singur în uriașa cabină a unei aeronave Falcon 2000EX ce-și urma drumul printr-o zonă cu turbulențe. În fundal, motoarele Pratt & Whitney huriau tern.

– Domnule Langdon? se auzi din difuzorul de deasupra lui. Ne apropiem de aterizare.

Îndreptându-se de spate, Langdon își puse notițele înapoi în sacul de piele. Trecea în revistă simbolistica masonică și tocmai ajunsese la jumătate când ațipise. Visul despre tatăl său fusese stârnit, probabil, de invitația neașteptată primită dimineață din partea mentorului său de o viață, Peter Solomon.

„Celălalt om pe care n-aș vrea să-l dezamăgesc vreodată.“

Filantrop, istoric și om de știință la cei cincizeci și opt de ani pe care îi avea, Solomon îl luase sub aripa sa cu aproape treizeci de ani în urmă, umplând astfel, în multe privințe, locul gol lăsat de moartea tatălui. În ciuda averii substanțiale și a influenței de care se bucura familia Solomon de generații, Langdon nu găsisese decât modestie și căldură în ochii lui cenușii.

Dincolo de hublou, soarele apusese, dar Langdon putea desluși silueta zveltă a celui mai înalt obelisc din lume, ridicându-se la orizont aidoma axului unui antic gnomon. Monumentul din marmură, înalt de 169 de metri, marca inima națiunii americane. În jurul lui, meticuloasa geometrie a străzilor și a clădirilor radia spre exterior.

Chiar și din aer, Washingtonul emana parcă o forță mistică.

Langdon iubea acest oraș și, în vreme ce avionul cobora, se simți cuprins de emoție gândindu-se la ceea ce-l aștepta acolo.

Aeronava se apropie de un terminal particular undeva în cadrul Aeroportului Internațional Dulles și se opri.

Langdon își strânse lucrurile, le mulțumi piloților și, părăsind interiorul luxos, păși pe scara mobilă. Aerul rece de ianuarie îi dădu o senzație de sporită libertate.

„Respiră, Robert“, se îndemnă în sinea lui, încântat de spațiul vast ce i se deschidea în față.

Un val de ceață alburie plutea deasupra pistei și, coborând pe asfalt, Langdon avu impresia că pășește într-o mlaștină.

– *Hello! Hello!* răsună o voce melodioasă, cu accent britanic, de dincolo de pistă. Profesor Langdon?

O femeie de vârstă mijlocie, cu o insignă și o mapă, venea grăbit spre el, făcându-i semne vesele cu mâna. Bucle blonde ieșeau de sub pălărioara elegantă, din lână tricotată.

– Bine ați venit la Washington, domnule!

Langdon surâse.

– Mulțumesc!

– Eu sunt Pam, de la Serviciul pentru pasageri, continuă femeia cu o exuberanță aproape neliniștitoare. Vă rog să veniți cu mine, domnule; mașina vă așteaptă.

Langdon o urmă spre terminalul Signature, înconjurat de strălucitoare avioane particulare. „O stație de taxi pentru cei bogați și celebri.“

– N-aș vrea să vă simțiți stânjenit, domnule profesor, spuse femeia pe un ton jenat, dar sunteți cu adevărat acel Robert Langdon care scrie cărți despre religie și simboluri, nu-i așa?

După o clipă de ezitare, el încuviință din cap.

– Eram sigură! exclamă ea, zâmbind larg. Grupul meu literar v-a citit cartea despre biserică și sacral feminin! Ce scandal delicios a stârnit! Vă cam place să aruncați vulpea în cotețul găinilor!

– Scandalul n-a fost chiar intenția mea, rosti Langdon cu un surâs.

Femeia păru să-și dea seama că oaspetele nu se găsea în dispoziția potrivită pentru a discuta despre cărțile lui.

– Vă rog să mă scuzați! M-am pornit și nu mă mai opresc! Știu că probabil v-ați plictisit să tot fiți recunoscut... dar e numai vina dumneavoastră. Apoi, arătând cu un gest glumeț spre hainele lui, femeia adăugă: Uniforma v-a dat de gol.

„Uniforma?!“ Langdon își privi veșmintele. Purta obișnuitul lui pulover cu guler rulat gri-antracit, sacoul de tweed Harris, pantaloni kaki și mocasini din piele... vestimentația lui uzuală în sala de clasă, la circuitele de conferințe, la ședințele foto și la evenimentele sociale.

Femeia izbucni în râs.

– Puloverele acelea cu guler rulat pe care le purtați sunt tare demodate. Ați arăta mult mai elegant cu cravată!

„Nici o șansă! își spuse Langdon. Ștreanguri mititele!“

Cravata fusese obligatorie șase zile pe săptămână cât timp urmase cursurile Academiei Phillips Exeter și, în ciuda romanticelor afirmații ale directorului, cum că originea cravatei ar fi *fascalia* de mătase purtată de oratorii romani pentru a-și încălzi corzile vocale, Langdon știa că, etimologic, termenul „cravat“ provine de la o brutală bandă de mercenari croați, care își legau la gât eșarfe înnodate înainte de a se avânta în bătălie. În prezent, acest străvechi accesoriu războinic era purtat de luptătorii moderni din birouri, în speranța că astfel își vor intimidă mai ușor dușmanul în bătăliile birocratice de zi cu zi.

– Vă mulțumesc pentru recomandare, spuse Langdon râzând înfundat. Pe viitor mă voi gândi la o cravată.

Din fericire, un bărbat cu un aer de profesionist, într-un costum închis la culoare, coborî dintr-o limuzină Lincoln parcată în apropierea terminalului și ridică un deget în aer.

– Domnul Langdon? Eu sunt Charles, de la Beltway Limousine, spuse el și deschise portiera din dreapta. Bună seara, domnule! Bine ați venit la Washington!

Langdon răsplăti financiar ospitalitatea dovedită de Pam și urcă în luxoasa limuzină. Șoferul îi arată de unde să regleze temperatura și unde putea găsi apa îmbuteliată și coșul cu briose calde. Câteva clipe mai târziu, mașina rula deja pe un drum de acces privat. „Deci așa trăiește cealaltă jumătate a lumii!“

În vreme ce străbăteau Windsock Drive, șoferul își consultă notițele și dădu un telefon scurt.

– Aici Beltway Limousine, spuse el cu o eficiență profesională. Mi s-a cerut să confirm aterizarea pasagerului meu. Da, domnule! Oaspetele dumneavoastră, domnul Langdon, a sosit și vom ajunge la Capitoliu la ora nouăsprezece. Pentru puțin, domnule!

Apoi închise.

Langdon surâse fără să vrea. „Nici o piatră nu rămâne neîntoarsă.“ Atenția pentru detalii a lui Peter Solomon era unul dintre principalele sale atuuri, oferindu-i posibilitatea de a-și folosi puterea substanțială cu o ușurință evidentă. „Dar nu strică nici cele câteva miliarde de dolari din bancă.“

Langdon se așeză mai comod pe bancheta luxoasă din piele și închise ochii, pe fondul tot mai slab al zgomotului venit dinspre aeroport. Clădirea Capitolului se afla la o jumătate de oră distanță, iar cele câteva momente de singurătate îi prindeau bine, pentru a-și pune gândurile în ordine. Totul se întâmplase astăzi cu atâta rapiditate, încât abia acum avea răgazul necesar să cugete puțin la incredibila seară care îl aștepta.

„O sosire învăluită în mister“, își spuse el, amuzat de idee.

La cincisprezece kilometri de clădirea Capitolului, cineva se pregătea cu nerăbdare pentru sosirea lui Robert Langdon.

2

Cel care își spunea Mal'akh apăsă vârful acului în pielea răsă a capului, suspinând de plăcere atunci când metalul ascuțit îi